

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Lipovského a členov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Štefana Sekelského v trestnej veci obžalovaného **J. M. pre spolupáchateľstvo trestného činu podvodu** podľa § 20 Tr. zák., § 221 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., na verejnom zasadnutí 16. februára 2011 v Bratislave, prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. septembra 2008, sp. zn. 7T 4/05 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/, písm. e/ zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) **zrušuje sa** napadnutý rozsudok krajského súdu vo výroku o treste a o povinnosti obžalovaného písomne sa ospravedlniť S. za spôsobenú škodu.

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por., obžalovanému J. M. podľa § 221 ods. 3 zák. č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (Trestný zákon), s použitím § 36 písm. e/, písm. j/, § 38 ods. 3 a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e/ Trestného zákona **sa ukladá trest odňatia slobody na 1 (jeden) rok.**

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona sa výkon trestu obžalovanému **podmienečne odkladá** a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona sa určuje skúšobná doba na 18 (osemnásť) mesiacov.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. septembra 2008, sp. zn. 7T 4/05, v spojení s opravným uznesením tohto súdu zo dňa 12. marca 2010, bol obžalovaný J. M. uznaný vinným spolupáchatelstvom trestného činu podvodu podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. (zák. č. 300/2005 Z.z. v platnom znení – ďalej Tr. zák.) na tom skutkovom základe, že

dňa 11. júna 1998 na presne nezistenom mieste v B., po predchádzajúcej dohode s ďalšou trestne zodpovednou osobou v úmysle získať finančné prostriedky uzavrel v mene spoločnosti P. ako jej konateľ, kúpnu zmluvu so spoločnosťou P.P., zapísanú v liste vlastníctva katastrálneho odboru Okresného úradu Bratislava I pod číslom X. za sumu 14 000 000 Sk, pričom kupujúcemu zatajil skutočnosť, že nehnuteľnosť je zaťažená právami iných osôb, a to platnými nájomnými zmluvami nájomníkov, v dôsledku čoho novovzniknutej spoločnosti F.F. vznikla škoda vo výške 3 673 000 Sk, ktorú sumu vyplatila nájomníkom za zánik práva užívania bytu a skončenie nájmu v predmetnej nehnuteľnosti.

Bol mu za to podľa § 221 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 36 písm. e/, písm. j/, § 38 ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1, § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bol mu výkon uloženého trestu s určením probačného dohľadu podmienečne odložený na skúšobnú dobu vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 Tr. zák. bola mu uložená povinnosť písomne sa ospravedlniť poškodenej spoločnosti F.F. za spôsobenú škodu.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch podaného odvolania namietal, že skutok pre ktorý bol odsúdený, nie je totožný so skutkom pre ktorý bol žalovaný a navyiac, nejedná sa ani o trestný čin. Kúpna zmluva totiž spĺňa všetky

zákonné náležitosti o čom svedčí aj to, že kupujúca strana ani raz nenamietala jej platnosť z dôvodov porušenia ustanovení kúpnej zmluvy.

Namietal ďalej, že v priebehu celého trestného konania mu nebolo dokázané, že by spôsobil škodu na cudzom majetku a nebolo riadne ustálené ani to, kto je poškodený.

Je toho názoru, že otázka zatajovania skutočností, že nehnuteľnosť bola zaťažená právami iných osôb, je vo vzťahu k jeho osobe právne bezvýznamná, pretože nikdy nekonal ani v záujme, ani proti záujmom nájomníkov obytného domu na V..

Naviac, domnieva sa, že pri rozhodovaní o jeho vine súd voči nemu použil nepriaznivejší zákon, nakoľko pri hodnote ustálenej škody bolo možné použiť trestný zákon platný v čase spáchania skutku a posúdiť jeho konanie podľa § 250 ods. 3 Tr. zák., u ktorého bola trestná sadzba v rozmedzí od 2 do 8 rokov.

Napokon namietal aj to, že povinnosť uložená mu prvostupňovým súdom ospravedlniť sa poškodenej spoločnosti F., je v príkrom rozpore so všeobecne platnými predpismi. Táto spoločnosť totiž v trestnom konaní nikdy nevystupovala ako poškodená, v čase skutku neexistovala, nie je právnym nástupcom spoločnosti P., ale ide o novovzniknutú spoločnosť, na ktorú boli vlastnícke práva nehnuteľnosti na V. prevedené kúpnu zmluvou.

S poukazom na vyššie uvedené navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Na základe tohto odvolania odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanoví § 253 ods. 1, ods. 3 Tr. por., a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo a zistil následné:

Napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu, alebo na možnosť uplatnenia práva obžalovaného na obhajobu.

Krajský súd zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por., riadiac sa pritom právnym názorom vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Tzo V 1/2005, zo dňa 30. mája 2005, vykonal všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne vyhodnotil jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach ako aj v celom ich súhrne postupom uvedeným v ustanovení § 2 ods. 6 Tr. por. a dospel k adekvátnym skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacie súdu zodpovedajú dokazovaniu vykonanému na hlavnom pojednávaní.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku postupoval v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. a podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd prvého stupňa vyrovnal s obhajobou obžalovaného vo vzťahu k tvrdeniu o neexistencii škody a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona, a to nielen v otázke viny, ale aj trestu. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa.

K námietkam, ktoré obžalovaný rozvádza v písomne vypracovanom odvolaní, Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Totožnosť skutku, pre ktorý bol obžalovaný odsúdený, so žalovaný skutkom je zachovaná. Požiadavka ustanovenia § 220 ods. 1 Tr. por., že súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu neznamená, že musí ísť o úplnú zhodu žalobného návrhu s rozsudkom. Niektoré skutočnosti uvedené v žalobnom návrhu môžu odpadnúť a naproti tomu niektoré zase pribudnúť, pričom skutok, ktorý je predmetom trestného konania musí prejednávať súd v celej jeho šírke. **Podstata skutku, ktorá je určená účasťou obvineného na určitej trestne stíhanej udalosti, z ktorej vzišiel následok významný z hľadiska trestného práva hmotného, je vždy zachovaná, ak je zachovaná aspoň sčasti totožnosť konania alebo následku.** V preskúmvanom prípade tomu tak je.

Vo vzťahu k námietke obžalovaného, že žalovaný trestný čin nespáchal, pretože nikoho neuviedol do omylu a ani nikoho neobohatil na úkor cudzieho majetku, odvolací súd poukazuje na právny názor rozvedený v rozsudku najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Tzo V 1/2005, zo dňa 30. mája 2005, ktorým sú súdy podľa § 270 ods. 4 Tr. por., v ďalšom konaní viazané.

Zodpovedá totiž skutočnosti, že pri trestnom čine podvodu (§ 250 Tr. zák.) nemusí byť páchatel' tohto trestného činu totožný s obohatenou osobou. Z alternatívnej dikcie „iného na škodu majetku obohatí“ vyplýva, že môže ísť o osobu rozdielnu od páchatel'a. rovnako tak osoba uvedená do omylu, resp. konajúca v omyle nemusí byť totožná s osobou, ktorej v dôsledku podvodného konania páchatel'a vznikla škoda.

Podľa článku 2 kúpnej zmluvy z 11. júna 1998 - o predaji nehnuteľnosti na V., patriacej spoločnosti P., ktorej štatutárom bol obžalovaný - dohodnutá kúpna cena 14 miliónov Sk mala byť vyplatená v hotovosti do rúk konateľ'a predávajúceho, t.j. do rúk obžalovaného. To sa ale nestalo. Ako vyplýva z výpovedi svedka Ing. A. B. a nepriamo aj z výpovedi svedka JUDr. M. G., kúpnu cenu prevzala tretia osoba - t.č. už nebohý E. D. pred T..

Z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní je bez akýchkoľvek pochybností preukázaná aj existencia zákonného znaku „avedenia iného do omylu alebo využitia omylu iného“ . Totiž, z výpovedí svedkov Ing. P. H. a Ing. A. B. je zrejmé, že kupujúci kúpil nehnuteľnosť v mylnej predstave, že táto nie je zaťažená právami iných osôb, pričom pokiaľ by mu bol známy skutočný stav veci, ku kúpe by nedošlo. Práve z toho dôvodu potom neobstojí námietka obžalovaného o bezvýznamnosti toho, či nehnuteľnosť na V. bola, alebo nebola zaťažená právami iných osôb. Navyše, z vykonaných dôkazov (svedkovia Z. D., E. K., J. K., návrh P., zo 16. marca 1998 na vydanie predbežného opatrenia) vyplýva, že obžalovaný mal vedomosť o nájomníkoch bývajúcich v dome na V..

Správne zistené konanie obžalovaného J. M. krajský súd posúdil v súlade so zákonom, keď ho na rozdiel od obžaloby, s poukazom na ustanovenie § 16 ods. 1 Tr. zák. kvalifikoval podľa zákona účinného v čase rozhodovania, a teda keď obžalovaného J. M. uznal za vinného spolupáchatel'stvom trestného činu podvodu podľa § 20, § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. Dôvody, pre ktoré tak rozhodol podrobne rozviedol v napadnutom rozsudku. Tieto si Najvyšší súd osvojuje ako vecne správne a v podrobnostiach na nich odkazuje.

Preto o vine a právnom posúdení konania obžalovaného odvolací súd nemal pochybnosti.

Pochybil však krajský súd pri ukladaní trestu obžalovanému J. M. z hľadiska jeho výmery.

Nemožno totiž opomenúť, že skutok pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie bol spáchaný 11. júna 1998, pričom vyšetrovateľ Policajného zboru Krajského, Úradu justičnej polície Policajného zboru v Bratislave začal trestné stíhanie a vzniesol obvinenie J. M. až dňa 25. marca 2003, teda takmer po piatich rokoch. Prokurátor podal obžalobu na krajský súd dňa 18. novembra 2003. Krajský súd v Bratislave po prejednaní obžaloby na neverejnom zasadnutí dňa 25. marca 2004 vrátil predmetnú trestnú vec krajskému prokurátorovi na došetrenie. Vzhľadom na to, že obvinený ako aj krajský prokurátor podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, vec prejednal Najvyšší súd Slovenskej republiky a ten zrušil napadnuté uznesenie a podľa § 172 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zastavil trestné stíhanie proti obvinenému J. M.. Proti tomuto uzneseniu Najvyššieho súdu, na podnet prokurátorky Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal generálny prokurátor Slovenskej republiky sťažnosť pre porušenie zákona v neprospech obvineného J. M.. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 30. mája 2005 rozhodol, že bol porušený zákon v prospech obvineného J. M. a po zrušení uznesení krajského súdu prikázal tomuto súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Krajský súd v Bratislave rozhodol vo veci rozsudkom dňa 10. septembra 2008, teda po 10 rokoch od spáchania žalovaného skutku a v dôsledku odvolania podaného obžalovaným predmetná trestná vec bola právoplatne ukončená až dňa 16. februára 2011, teda takmer po 13 rokoch od spáchania skutku.

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri rozhodovaní o trestnom obvinení je každá dotknutá strana oprávnená na spravodlivé a verejné prerokovanie svojej veci uskutočnené v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por. ak tento zákon neustanovuje niečo iné, postupujú orgány činné v trestnom konaní z úradnej povinnosti; musia trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.

Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je bezpochyby významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces a odporuje účelu trestného konania.

V týchto súvislostiach Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci postoj obžalovaného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje pri ukladaní trestu použiť mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom s obmedzením uvedeným v ustanovení § 39 ods.3 Tr. zák.

Podľa odpisu z registra trestov obžalovaný J. M.... nemá záznam v registri trestov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a po celú dobu trestného konania až ku dňu rozhodnutia žil riadnym životom.

S poukazom na vyššie uvedené preto Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložil obžalovanému J. M. trest odňatia slobody v trvaní 1 (jedného) roka, výkon ktorého mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov. Práve s ohľadom na neprimeranú dĺžku konania, osobu obžalovaného a všetky okolnosti prípadu rozhodné pri úvahách o treste Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že aj trestom kratšieho trvania, než aký vymeral obžalovanému súd prvého stupňa, bude naplnený účel trestu tak, ako to predpokladá zákon v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zák. Uložený trest je nielen zákonný, ale aj spravodlivý, a to aj napriek tomu, že od spáchania žalovaného skutku už uplynulo 13 rokov.

Zároveň Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok aj vo výroku o povinnosti uloženej obžalovanému písomne sa ospravedlniť poškodenej spoločnosti F.F., za spôsobenú škodu. Uložený výrok je totiž nevykonateľný. Ide o novovzniknutú spoločnosť, na ktorú boli vlastnícke práva k nehnuteľnosti na V. prevedené kúpnu zmluvou uzavretou so spoločnosťou P. V dobe spáchania skutku spoločnosť neexistovala, ale čo je rozhodujúce, neexistuje už ani v súčasnosti. Ako vyplýva z obchodného registra spoločnosť bolo zrušená bez likvidácie s určením právneho nástupcu G.. Deň výmazu spoločnosti je 1. jún 2004.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací čiastočne vyhovel odvolaniu obžalovaného a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 16. februára 2011

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.

predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Štefan Sekelský

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová